

[Henry Christensen.]

give nogen oplysninger herom. Det er også statsministerens egen ret, helt og fuldt — det kan jeg ikke parlamentarisk bebrejde ham — men så må man vel også forstå, at en regering og et parti, der så ensidigt har bundet sig, som tilfældet er, og som ikke er i stand til tilsvarende åbent at lægge resultaterne af disse forhandlinger frem for det øvrige folketing, heller ikke kan vente tillid fra det øvrige folketing.

Jeg vil herefter gerne her ved tredje behandling, også af hensyn til hr. Per Hækkerup, i overensstemmelse med hvad jeg allerede gjorde gældende ved første behandling, fremhæve nogle af de synspunkter i den økonomiske politik, vi i venstre mener må lægges til grund.

Desværre må vi se i øjnene, at uden betydelige byrder vil den for beskæftigelse og produktion nødvendige økonomiske balance ikke kunne genskabes. Vi tror for det første, at det bliver nødvendigt at anlægge en mere fast og mere langsigtet indkomstpolitik end hidtil. Hvis vi fortsætter med at bevilge hinanden langt større indkomststigninger, end produktionsstigningen betinger, så fortsætter pengeforringelsen; så fortsætter betalingsbalanceunderskuddet, så forringes produktions- og afsætningsmuligheder, så vokser arbejdsløsheden. Derfor må landets regering nu erklære sig villig til igen forud for de næste overenskomstforhandlinger, der jo stunder til i det nye år, at gøre arbejdsmarkedets og andre implicerede parter klart bekendt med sin vurdering af, hvilke indkomststigninger der er mulige, hvis vi skal undgå, at disse indkomststigninger fører til forøget og fornyet inflation og forringer balancen. Regeringen må ligeledes efter venstres opfattelse tage initiativ til en forhandling med arbejdsmarkedets parter om formen for lønregulering mellem overenskomstperioderne gældende fra næste overenskomst. Den særlige danske form for dyrtidsregulering, der nu efterhånden dækker 85 pct. af den danske befolkning, har bevirket, at vi giver dækning også til dem med de større indtægter, når Danmark bliver fattigere. Vi holder måske 15 pct. udenfor. Vi har en inflationskilde her, som man ikke har i andre lande; det bør derfor ændres, og her må efter venstres opfattelse det, man har kaldt den halv-

automatiske lønreguleringsmetode, komme ind i billedet. Heri kan jo netop indføres det, som også efter vor opfattelse både er nødvendigt og rigtigt: at i det omfang pristalsudsvingene er udtryk for øget velstand, fordi produktiviteten øges her i landet, eller fordi vores eksport stiger i værdi på grund af et forbedret bytteforhold, må lønmodtagerne være sikret deres rimelige andel af den reelle fremgang, der sker i vores økonomi. Dette er samfundspolitik; det er også lønmodtagerpolitik; det gavner alle, og det er ikke mindst egnet til at fremme beskæftigelsen. Jeg beder også om, at man vil lægge mærke til, at i andre lande, hvor man jo ikke har haft det særlige danske dyrtidsreguleringssystem, dér har man haft en ikke mindre stigning i reallønnen end i Danmark, men man har haft en betydelig mindre inflation.

Det andet punkt, jeg gerne vil underbygge og fremhæve, er nødvendigheden af — jeg siger det igen — at stigningen i de offentlige udgifter kommer til at stå i et rimeligt forhold til produktionsstigningen. Det gør regeringens fremlagte budget med en stigning på 3 milliarder kr. ikke, og det betyder, at derved sikres der ikke den fornødne andel dels til befolkningen selv, dels — hvad der er afgørende vigtigt i øjeblikket — til den udbygning, dansk erhvervsliv trænger til. Statsbudgettet må derfor ud fra disse synspunkter nok være mindst 500 mill. kr. mindre, end regeringen har foreslået. Er regeringen ikke selv i stand til at afpasse sit budget herefter, så må vi have en anden regering og en anden ledelse, der kan og vil det. Da SAS var i knibe, måtte man også her gribe til dette at sætte en anden ledelse til, der evnede at sætte tæring efter næring.

Det tredje punkt er problemet om en hurtig og positiv erhvervspolitik. Det var fejlagtigt af regeringen, at den forringede erhvervslivets vilkår igennem de forringelser af afskrivningsreglerne, som skete. Disse forringelser må derfor snarest og omgående fjernes dels for derved at øge erhvervslivets likviditetsmuligheder, dels for at genskabe en øget tillid i erhvervslivet til den økonomiske politik.

Det er jo i det hele taget nødvendigt, at erhvervenes likviditet også på anden vis forbedres. Den udenlandske gældsætning,